

NIKTO
MA
TAM
NEVIDIEL
VERA
KURIAN

Ljndeni

Nikto ma tam nevidel

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Vera Kurian

Nikto ma tam nevidel – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NIKTO MA TAM NEVIDEL

VERA KURIAN

NIKTO
MA TAM
NEVIDEL

Ljndeni

Vera Kurian: Never Saw Me Coming

Copyright © 2021 by Albi Literary Inc.

Translation © Miriam Ghaniová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3191-1

ISBN e-knihy 978-80-566-3205-5 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-3206-2 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3207-9 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

Venujem Katie

1

Deň 60

Len čo sa zavreli dvere mojej novej izby, pristúpila som k oknu a hľadala som ho po celom dvore. Neocitol sa medzi rodinami, ktoré vláčili škatule na sťahovanie, alebo hŕstkou študentov rozvalených v tráve?

Bol tam! Hlava so špinavými blond vlasmi. Will. Otvorila som ústa. Potom sa tá osoba otočila a ja som uvidela, že je to dievča s nešťastným účesom. Vážne, človek by si myslel, že si dá v deň sťahovania viac záležať. Otočila som sa a postavila sa tvárou k prázdnej internátnej izbe so smutným linoleom a v duchu som prechádzala svoj zoznam úloh.

1. Zbaviť sa mamy. Odškrtnuté. Už odišla a pravdepodobne zrýchľuje po I-95 otvárajúc fľašu šampanského, že sa ma teraz konečne zbavila.

2. Zabrať najvýhodnejšie miesto, kým príde moja spolubývajúca Yessica.

3. Nájsť si šesť až osem priateľov ešte pred:

4. Mojou povinnou registráciou na katedre psychológie.

5. Nájsť Willa.

Boli tu dve lôžka v dvoch izbách, pričom jedna bola jednoznačne väčšia ako druhá. Zatiaľ čo normálny inštinkt by bol nárokovať si na tú väčšiu, hneď som si uvedomila, že je to problém. Väčšia spálňa mala okná s výhľadom na nádvorie. Čo

keby som chcela uprostred noci vliezť alebo vyliezť z okna? Ľudia si dnes na mobily nahrajú všetko, čo je čo i len trochu zaujímavé, a mňa by bolo ľahko vidieť z ostatných izieb akademických chodieb, ktoré lemovali nádvorie, – na môj vkus to bolo príliš veľa divákov.

Vzala som si teda menšiu izbu. Moja veľkorysosť mi prinesie body u novej spolubývajúcej, ale čo bolo dôležitejšie, z izby bol výhľad na tehlovú stenu vedľajšej budovy a priamo na okno bolo pripevnené kovové požiarne schodisko. Ľahký prístup do izby a von z nej bez odhalenia – dokonalé. Do izby som nahádzala niekoľko svojich škatúl, ustlala som si posteľ a na ňu som položila svoju plyšovú veľrybu, aby som jasne vyjadрила, kde je moje územie. Hlasy v internáte ma už volali a ja som sa musela rýchlo zoznámiť.

Pred odchodom z izby som sa na seba pozrela, naniesla si lesk na pery a upravila si vlasy. Vlasy musia byť tak akurát – voľný, ľahký bočný francúzsky vrkoč, ktorý vlastne vôbec nie je ľahký. Musíte byť typ dievčaťa, ktoré „nemusí vynaložiť žiadne úsilie“, vstane z postele a prirodzene vyzerá sexi ako akási decentná hviezdička. Ak splňate štandard objektívnej príťažlivosti, ľudia si myslia, že ste lepšia, než v skutočnosti ste – múdrejšia, zaujímavejšia, hodnejšia existencie. V kombinácii so správnou osobnosťou to môže mať veľkú silu.

Budova Brewer mala jednu dlhú chodbu s miestnosťami orientovanými na obe strany. Nakukla som do vedľajšej izby, kde dve brunetky práve vyťahovali paplón z plastového obalu. „Ahoj!“ zakričala som. „Ja som Chloe!“ Mohla som byť kýmkoľvek, čím chceli, aby som bola. Zábavné dievča, potenciálna najlepšia kamarátka, niekto, komu možno prezradiť tajomstvá pri polnočnom občerstvení. Tento typ spoločenského styku bol pre mňa len chvíľkovým hraním malých rolí, ale keď som potrebovala ísť do niečoho naplno, dokázala som to. Keď som chcela,

mohla som sa urobiť mladšou, zvoliť si voľnejšie oblečenie, ktoré zakrylo moje krivky, a mať žiarivé oči, priam kostým nevinnosti. S mejkapom a starostlivo vybraným oblečením som mohla vyzerat' staršie, keď to bolo potrebné. Je to jednoduché, pretože ľudia majú tendenciu vidieť to, čo chcú.

Chodila som od dverí k dverám. Izba 202. „Panebože, aké máš krásne vlasy,“ povedala som temperamentnej blondínke, o ktorej som tušila, že bude obľúbená.

Izba 206. „Nie ste bratia, však nie?“ povedala som nesmelo dvom chlapcom (mali pekné telá, ale detské tváre – neboli môj typ). Uškrnuli sa na mňa, pozreli mi na prsia a každý sa predhával v tom, aby povedal niečo múdre. Ani jeden z nich nebol múdry.

V izbe 212 bolo pár neohrabaných dievčat. Správala som sa k nim priateľsky, ale dlho som sa nezdržiavala, lebo som vedela, že z nich nikdy nebudú kľúčové hráčky.

Kým som spoznávala niekoľko ďalších ľudí, hodnotila som, kto by mohol byť súčasťou môjho života. Will bol v bratstve Sigma Alfa Epsilon, skrátene SAE, a jednou z mojich prvých úloh bolo dostať sa do tohto bratstva. Chlapci z predchádzajúcej izby sa už na chodbe hlasno rozprávali o tom, že večer pôjdu do klubu. To bolo dobré, chlapci vyzerali, že by sa mohli dostať do bratstva. „Milujem tanec,“ povedala som vyššiemu z nich a prstami som si prešla po konci vrkoča. „Je to najlepší spôsob, ako sa zoznámiť s ľuďmi.“ Usmial sa na mňa a zažmurkal. Ak ma stredná škola niečo naučila, tak to, že spoločenský život je hra, ktorá má istú hierarchiu. Budete niekto, koho chcú chalani pretiahnuť, alebo budete pre nich neviditeľná. Budete niekto, koho chcú mať dievčatá vo svojich vnútorných kruhoch, či už ako priateľku, alebo nepriateľku, alebo zomriete, lebo budete úplne bezvýznamná.

Už z našich krátkych interakcií som mohla povedať, že nikto v tomto internáte sa nehodil do môjho programu. Zatiaľ som nestretla nikoho ako som ja, ale keď sa mi to nakoniec podarí,

myslím, že to bude, ako keď sa v noci stretnú dva vlky, oňuchajú sa a spoznajú kolegu lovca. No pochybujem, že by nás dvoch dali do jedného internátu – bolo nás len sedem a asi nás museli rozdeliť, aby nevypukla vojna.

Potom som musela odísť, zanechajúc svojich nových priateľov za sebou, aby som sa zaregistrovala do programu.

Katedra psychológie sa nachádzala šikmo cez nádvorie a bolo ju vidieť z okien mojej izby. Nádvorie tvorila svieža tráva pretkaná tehlovými cestičkami, pričom na každej tehle bolo vyryté meno absolventa – John Smith, ročník 03. Zábavné – Will nikdy nemal mať takú tehlu, ale ja áno. V jednej z väčších ubytovní, Tyler Hall, visel masívny transparent s nápisom VITAJTE, PRVÁCI!!! Zastavila som sa, aby som si urobila selfie s transparentom v pozadí: tu je dievča, ktoré sa teší na svoj prvý deň na vysokej škole a má plné ruky práce s vysokoškolskými záležitosťami!

Bol to prakticky osud, že som skončila na Univerzite Johna Adamsa. Vedela som, že musím byť vo Washingtone, čo znamenalo, že som si podala prihlášku na Georgetown, Americkú univerzitu, Univerzitu Georgea Washingtona, Univerzitu Johna Adamsa, Katolícku univerzitu a Trinity College – všetky sa nachádzajú v okrese. Pre istotu som sa prihlásila aj na pomerne blízke miesta, ako sú George Mason a Marylandská univerzita. Dostala som sa na všetky okrem Georgetownu. No kašlem na nich. Moja prihláška bola super: mám IQ 135 – o päť bodov menej ako génus – solídne výsledky aj známky. Väčšinu šatníka som si zaplatila z podnikania, ktoré som si založila, teda písanie prác pre iných študentov. Ktovie, koľkí z nich sa dostali na vysokú školu so srdcervúcou esejou o mŕtvej babičke trpiacej rakovinou, ktorú v skutočnosti nemali.

Na rôznych školách mi ponúkali štipendiá, ale nie také, ako ponúkala Adamsova univerzita. Aj keby som odmietla štúdium

psychológie, stále by som mohla dostať štedré štipendium, ktoré dávajú študentom ako ja, aby ich nalákali na humanitnú školu tretieho stupňa. No bolo mi to jedno – Adamsova univerzita bola vždy mojou prvou voľbou kvôli Willovi. Ďalším bonusom bolo umiestnenie školy vo Washingtone: v rušnom meste s pomerne vysokou mierou kriminality. Kampus sa nachádzal v štvrti Shaw, východne od luxusného Logan Circle a južne od U Street, obľúbeného miesta na vychádzky. Štvrť, ktorá napriek množstvu pekných reštaurácií bola zároveň miestom, kde sa opití ľudia občas pobili a pobodali a kde prepadávali chodcov. Orgány činné v trestnom konaní mali plné ruky práce s neustálym sprievodom protestov, konferencií a návštev diplomatov – pravdepodobne im bolo úplne jedno, čo sa odohráva v hlave osemnásťročného dievčaťa s iPhonom v ruke a s blahosklonným výrazom na tvári.

Pochmúrny vzhľad katedry psychológie sa mi páčil. Vyzerala ako zámok, tmavočervené tehly boli zarastené brečtanom a okná lemované čiernym železom boli sivé, akoby v nich bolo staré sklo. Vnútro slabo osvetľoval visiaci luster s blikajúcimi jantárovými žiarovkami a vstupná hala voňala starými knihami. Keď som tadiaľ prechádzala, predstavovala som si, ako ma sleduje kamera a diváci sa obávajú, čo nebezpečné by mi mohlo prísť do cesty. Bola by som to ja, komu by fandili.

Vyšla som po točitých schodoch na šieste poschodie, kde som sa mala prihlásiť do svojho programu. Miestnosť 615 bola zastrčená na konci chodby, v ústraní. Na dverách visela tabuľka s nápisom Leonard Wyman, PhD. a Elena Torresová, doktorandka. Mená som poznala zo svojich dokumentov.

Zaklopala som a o niekoľko sekúnd neskôr mi otvorila dvere žena. „Vy musíte byť Chloe Sevrevá!“

Vystrela ruku. Pravdepodobne mali o mne celý spis. Absolvovala som niekoľko telefonických rozhovorov s niekoľkými

skriningovými pracovníkmi, potom jeden so samotným Wymanom, spojili sa aj s mojou matkou a so stredoškolským poradcom.

Žena mala kostnatú ruku, ale teplú a suchú, a jej oči boli čokoládovo hnedé a nebojácne. „Som Elena, jedna z absolventiek doktora Wymana.“ Usmiala sa a gestom mi naznačila, aby som vošla dnu. Viedla ma okolo neporiadnej recepcie, stola zaprataného papiermi a tromi notebookmi, a chodbou do menšej kancelárie, ktorá jej pravdepodobne patrila.

Zavrela za nami dvere. „Všetko vám vybavíme. S úradom finančnej pomoci bolo všetko v poriadku. Lahko ste sa sem dostali?“ Ako jedna zo siedmich študentov som mala bezplatnú cestu na Univerzitu Johna Adamsa. Jediné, čo som musela poskytnúť na výmenu, bola moja ochota byť pokusným králikom na plný úväzok v ich panelovej štúdií Viacmetódová psychopatia.

Prikývla som a rozhliadla som sa okolo seba. Police boli preplnené knihami a stohmi vytlačených článkov. Tri rôzne verzie *Diagnostického a štatistického manuálu duševných porúch*. Spisy o „abnormálnej“ psychológii. Kniha Roberta Hareho *Bez svedomia*, ktorú som čítala.

„Skvelé,“ povedala Elena. Niečo si otvorila na počítači. Zahryzla do koláčika, ktorý jej ležal na podložke pod myš, a hlasno prežúvala. Bola pekná, takým študentským spôsobom. Olivová pleť a pekné kľúčne kosti. Vedeli by ste si ju predstaviť, ako sa zamiluje do nejakého bifľoša a neskoro sa pokúša mať deti. „Nech sa páči!“ Niekoľkokrát klikla a tlačiareň ožila. Keď vstala, aby vzala papier, naklonila som sa nad ňu a snažila sa dovidieť na obrazovku počítača, ale mala ochranný štít. Nevedela som, či to malo byť utajené alebo čo, ale koľko študentov je v programe, to som sa dozvedela, keď mi jeden z administrátorov vypracovával balík finančnej pomoci. Umierala som od zvedavosti spoznať ďalších šiestich študentov. Bizarná elita.

Elena mi podala hŕbu zopnutých dokumentov. Boli to formuláre súhlasu so štúdiou, potvrdenia, že moje údaje nebudú zverejnené, že s prieskumom na počítači je spojené minimálne riziko, že odbery krvi bude vykonávať licencovaný odborník na flebotómiu, bla bla bla. Nasledovali ďalšie informácie o ochrane súkromia, sledovaní polohy – čomu som venovala zvýšenú pozornosť – a o tom, aké sú zákonné povinnosti nahlásiť, ak by hrozilo, že bud' ublížim sebe, alebo iným. Prosím vás. Nemala som v pláne oznamovať nikomu žiadne svoje vyhrážky.

Keď som podpísala dokumenty, videla som, že Elena vyberá z trezora malý balíček. Z malej škatuľky vytiahla niečo lesklé. „Tu sú vaše inteligentné hodinky.“ Okamžite sa mi zapáčili. Boli elegantné a čierne ako zo špionážneho filmu. „Budete ich nosiť stále, tak je stanovené. Sledujú srdcový tep a spánkový rytmus – mimochodom, sú vodotesné, takže si ich nemusíte snímať ani v sprche. Môžete s nimi dokonca plávať.“ Vystrela som ruku a ona mi ako klenotník pripevnila náramok na ľavé zápästie. „Ak chcete, môžete náramok odpojiť a nosiť hodinky ako prívesok pod tričkom. Keď vám príde upozornenie na sledovanie nálady, uvidíte takúto ikonu.“ Urobila niečo na počítači a na čiernej obrazovke inteligentných hodieniek sa objavil malý červený výkričník. Gestom mi naznačila, aby som sa ho dotkla. Keď som to urobila, výkričník zmizol a nahradil ho text, ktorý sa ma pýtal, čo práve robím, a potom otázka *Aký šťastný sa práve teraz cítiš?* 1 2 3 4 5 6 7. „Záznamy nálady sú dosť krátke,“ vysvetlila. „Nezaberú viac ako pár minút. Treba ich urobiť, hneď ako dostanete oznámenie – je to pokus o meranie toho, ako sa ľudia skutočne cítia počas celého dňa, nie v umelých laboratórnych podmienkach. Ale je v poriadku počkať, ak robíte test – nechcela by som, aby si profesor myslel, že podvádzate alebo niečo podobné.“

„Vedia profesori na Adamsovej univerzite, že som súčasťou tejto štúdie?“

„Nie, vaša účasť a diagnóza sú úplne dôverné.“

„A hodinky neustále sledujú, kde sa nachádzam?“

„Nie. Teda, satelit to asi niekde zaznamenáva, ale nie, údaje o polohe si prezeráme len vtedy, keď predložíte denník nálad, pretože ich chceme pochopiť v kontexte toho, kde ste boli a čo ste cítili. Myslím, že vás bude zaujímať, ako vám to môže pomôcť pochopiť vaše vlastné emócie.“ Široko sa na mňa usmiala a ukázala jeden zdeformovaný zub. Uľavilo sa mi ohľadom sledovania polohy. Mala som, samozrejme, záložný plán – snať si inteligentné hodinky a nechať ich vo svojej izbe alebo ich možno schovať do Yessiciných vecí, aby sledovali ju, nie mňa, ak by som to potrebovala.

„Ako často budem chodiť na ďalšie experimenty?“

„Nie sú to nevyhnutne experimenty. Niektoré z nich sú len prieskumy. Ale nebude to viac ako jeden či dva týždne a magnetickú rezonanciu plánujeme týždne vopred.“

Obdivovala som svoje nové hodinky. Keď som sa dotkla prázdneho displeja, prebudil sa a ukázal celý rad ikon. „A čo ďalších šesť študentov? Stretnem sa s nimi?“

„Osobne nie, ale možno s nimi budete komunikovať.“

V skutočnosti to znelo zaujímavo. Jasné, bola som tam kvôli bezplatnému štipendiu, aby som mohla byť v meste, kde bol Will, ale budme úprimní. Ľudia milujú psychológiu, pretože sú narcistickí. A ja ako psychopatka som bola obzvlášť narcistická.

Elena poskladala niekoľko papierov na seba a buchla nimi o stôl, aby ich zoradila. „Tento týždeň budete mať prijímacie stretnutie s doktorom Wymanom, ale dnes od vás nič iné nepotrebuje. Takže, vitajte v štúdiu!“

S novou hračkou, ktorá mi zdobila zápästie, som sa vydala späť cez nádvorie do internátu a dúfala som, že Yessica už prišla. Yessica bola mojou najväčšou divokou kartou – niekto, kto mi môže zámerne alebo nezámerne skomplikovať život a plány, a ja

som chcela zistiť, aká bude spolubývajúca. Ak by bola v pohode, mohli by sme byť silná dvojica. Ak by bola príliš zvedavá, mala by som ďalší problém, ktorý by som musela riešiť.

Tesne predtým, ako som vošla dnu, som začula v izbe pohyb. Chudé, čokoládovhnedé dievča s tmavými kučeravými vlasmi strkalo do rohu škatuľu. „Chloe!“ zakričala. Podišla ku mne so širokým úsmevom na tvári a podali sme si ruky. „Ja som Yessica!“ Mala obrovské tmavé oči lemované hustými, pravdepodobne umelými mihalnicami. Dala som jej v duchu body za dobrú pleť a ploché topánky. Dvojnásobok bodov za minichladničku. „Práve som sem prišla! Cítim sa tak zle – si si istá, že chceš menšiu izbu?“

„Je to v poriadku, radšej sa pozerám z okna tým smerom.“ Pomáhali sme si navzájom pri vybalovaní, tárali tak, ako to dievčatá robia, a rozhodovali sme, čo kam patrí. Pritom som ju hodnotila. Bola skôr pozitívnym ako negatívnym doplnkom. Pekná, vtipná a zdala sa uvoľnená – nie niekto, kto by mi sledoval počítač alebo dvíhal obočie, keby som do izby priviedla chlapa. Keď sme si odložili veci, vyšli sme na hlučnú chodbu, aby sme spoznali ďalších ľudí. Hovorili sme o tom, že si večer niekam vyjdeme.

Bola som netrepezlivá. Vedela som, že je správne vytvárať spojenectvá, robiť dobrý dojem, ale chcela som, aby sa veci pohli. Bolo 24. augusta, začiatok zápisu prvákov, šesťdesiat dní do 23. októbra. Tento dátum som si starostlivo vybrala – dával mi dostatok času na manévrovanie, ale čo bolo dôležitejšie, v ten deň sa mal vo Washingtone konať masový protest v parku National Mall. Išlo o súbeh niekoľkých rôznych demonštrácií: zhromaždenia za slobodu prejavu, antirasistického zhromaždenia, ktoré protestovalo proti zhromaždeniu za slobodu prejavu, zhromaždenia za obžaloby a demonštrácia pochodu za Zem. Na základe príspevkov na sociálnych sieťach, prenájmov bytov cez Airbnb v meste a predaja autobusových lístkov odborníci predpovedali,

že súbeh politického zápalu povedie k účasti, ktorá si vyžiada daň z každého mestského zdroja. Načasovanie bolo priaznivé. V správach sa predtým písalo o tom, že takéto masové podujatia často vedú k preťaženiu mobilných sietí. Polícia by mala plné ruky práce s protestujúcimi a vypuknutím potýčok, ako to bolo už niekoľko posledných rokov. Jedným slovom, mal zavládnuť chaos.

Bol to ideálny deň na zabitie Willa Bachmana.

2

Toto viem o Willovi Bachmanovi:

Býva na Marion Street 1530 NW, presne 1 675 metrov od môjho internátu. Najbližšia policajná stanica k jeho internátu je vzdialená päť minút jazdy autom. Dom je radový, z oboch strán obostavaný ďalšími radovými domami. Okná na prvom poschodí a vchodové dvere majú privarené železné mreže. Za posledný rok sa v blízkosti tohto domu stalo tridsaťtri násilných trestných činov, z ktorých väčšinu tvorili ozbrojené lúpeže.

Tu je to, čo som vyvodila z veľkého počtu jeho internetových záznamov.

Will Bachman je v bratstve Sigma Alfa Epsilon, ktorého budova je vzdialená niekoľko blokov. Jeho spolubývajúcim je Cordy, tiež člen SAE. Will Bachman je v nižšom ročníku, študuje politológiu a rozhoduje sa, či chce študovať ekonómiu. Je v lakrosovom tíme, ale rád aj pláva. Keď sme boli deti, chodievala som s ním plávať. Má rád elektronickú hudbu house a fajčí trávu. Vlastní čierny Volkswagen Jetta, ktorý mu nejaký debil rozbil na parkovisku pri supermarkete Giant. Číta *Drudge Report* a myslí si, že všetky snehové vločky sa musia rozpustiť. Má matku, ktorá nosí perly a pracuje ako dobrovoľníčka pre Červený kríž, a mladšieho brata. Žijú na adrese 235 Hopper Street, Toms River, NJ, 08754.

Tipovala by som, že Will nakupuje v supermarkete Giant v Shaw, pretože práve tam bolo jeho auto poškodené a na

sociálnych sieťach tiež uviedol, že najbližší výjazd na Marion Street 1530 je vždy plný šlapiek, ktoré spomaľujú dopravu. Viem, že navštevuje pekáreň Buttercream, pretože napísal, že dostal k desiate kávu zadarmo. Raz stratil mobil medzi ulicami P a S na Štrnástej ulici, keď sa potácal domov opitý, takže je pravdepodobné, že sa často zdržiaval v tejto časti. Nerád chodil na východ od Siedmej ulice kvôli „miestnym“. Bola tam predajňa mafinov s priamym výhľadom na Willove vchodové dvere. Miesto, kde ste mohli so šálkou kávy sedieť niekoľko hodín a nikto by si nevšimol, že sa pozeráte na dom na druhej strane ulice.

Odhadujem, že Will Bachman má asi meter osemdesiatpäť. Na Adamsovej univerzite je slušný lakrosový tím, takže je nepochybne atletický a fyzicky zdatnejší ako ja – na to by som nikdy nemala zabudnúť. Má husté blond vlasy a tenkú hornú peru. Najradšej nosí polokošeľe a kaki nohavice. Na krku nosí biely náhrdelník z malých mušlí.

Jeho kamaráti sú predvídateľná zostava členov bratstva a hráčov lakrosu: väčšinou belosi, tváre majú červené od piva, ukazujú na veci na nejasných fotkách. Pijú pivo, usporadúvajú tematické večierky a plavia sa na lodiach po rieke Potomac. Nikdy to nie je pravá párty, kým niekoho nehospitalizujú s otravou alkoholom. Žiješ iba raz.

Je tu Cordy, ktorý veľa píše o videohrách a NFL. Zdá sa, že Cordy a jeho priateľka Miranda Yee sú spolu a potom nie, ale keď sú, často spáva v jej byte v Dupont Circle, a nie na internáte, takže Will zostáva sám. Súčasťou partie je aj Mike Arie, tiež člen lakrosového tímu a člen SAE. Mike sa objavuje na fotografiách s radom dievčat, ktoré vyplazujú jazyky. Takýmto dievčaťom by som mohla pokojne byť ja, niekým, kto by mohol bez povšimnutia vklázať do niečieho života. Will, Cordy a Mike sa nedávno zúčastnili na podujatí, ktoré usporiadal akýsi Charles Portmont. Charles je tiež v SAE a jeho Instagram je